

El carrer de casa era un inesperat museu de bolics i de fardells, amb un escrit al peu de cadascun amb l'inventari minuciós, com el de les abadesses, de les sagristies de llurs temples. He mirat enlaire, als terrats, als balcons: no hi havia ningú. Els havien enfardellats tots plegats amb el mobiliari, el cotxe, les motos i les bicicletes. He entrat a casa: no hi havia ni els empaperats. He provat de fer llum, però tot just si tenia un lluquet que ha fet un instant de claror. Però una altra claror, com eixida de la primera, suau, delicada, persuasiva, tolerant, gairebé licorosa, m'ha fet veure allò que els somnis diürns ens neguen massa sovint. Al cancell, a la saleta, a la sala gran, a la biblioteca, als dormitoris, algú—qui, oh déus hivernats i domèstics?—havia decorat i moblat cambres i estances amb taules, calaixeres, cadires i llits obrats amb metall blanc, amb filaments trenats com els mobles estivals i jardiners, divinament forjats, no pas acadèmics ans bé originals, purs i concrets, amb límpids i subtils entrellaçats, nerviosos i harmònics ensems. Com més a prop hi era, més els dibuixos en descobrien la fecunda elegància, l'esveltesa i el refinament. Llur bellesa immediata es concretava com més m'hi acostava. Si feia memòria dels vells estils i comparava, l'estil dels mobles d'ara els resumia enginyosament tots, sense assemblar-s'hi gens. I amb inèdites i convulses filigranes. En el tràgic silenci del meu carrer, passat el record de les vexants riallades dels veïns de la gran avinguda, vaig viure el bell i el moment. Quan vaig tocar amb dit lleuger i escrupolós els mobles, en vaig descobrir la real, efectiva i definida immaterialitat.

(de *Darrer comunicat*, 1970)